

Úvodem

Vážení přátelé a příznivci JK Bandu Pardubice,

úvodem se krátce ohlédneme za loňským rokem. Na jarním koncertu jsme přivítali dva hosty, prvním byla zpěvačka Lubica Smitková, která s JK Bandem za uplynulá tři desetiletí několikrát vystupovala. Druhým hostem byl houslista Zdeněk Häckl, který si připravil v netradičním spojení big bandu a sólových houslí několik evergreenů a koncertních skladeb, kde mohl předvést svoje hráčské umění. Dále jsme si připomněli tvorbu významného amerického skladatele Cola Portera. V červnu nemohlo chybět naše vystoupení v rámci městských slavností na Zrcadle umění, které každoročně pořádá statutární město Pardubice. V srpnu jsme pořádali tradiční již šestadvacátý koncert v chatovém areálu Zděřina u Police nad Metují, kde si s námi jako host zazpívala herečka VČD Martina Sikorová. V prosinci pak tři předvánoční koncerty, v Kulturním domě Chvaletice, v sokolovně v Železnici a tradiční vánoční koncert v Kulturním domě Hronovická, kde s námi vystoupil jako host herec a zpěvák Ondřej Izdný.

Letošní rok je velmi bohatý na výročí. Připomeneme si skladatele Henryho Manciniho, od jehož narození uplynulo 100 let a 30 let od úmrtí, výročí 120 let od narození Glenna Millera, 125 let od narození Duka Ellingtona a z oblasti české populární hudby nedožitě osmdesátiny skladatele a hudebníka Petra Hapky a dále nedožitě devadesátiny české jazzové zpěvačky a šansonierky Evy Olmerové. Jak jsme již naznačovali, i když jsme převážně swingový orchestr, nemůžeme přejít významnou událost, kterou je Rok české hudby 2024 a dvousté výročí od narození Bedřicha Smetany. Na vánoční koncert proto připravujeme několik klasických děl v big bandových úpravách a vystoupí netradiční hosté. Určitě se máte na co těšit. Koncert se uskuteční v KD Hronovická v neděli 8. prosince 2024.

Eva OLMEROVÁ

(* 21.1.1934, † 10.8.1993) Eva Olmerová patří mezi nejvýznamnější osobnosti české populární scény druhé poloviny dvacátého století. Její život je kombinací velkých uměleckých úspěchů a veliké nepřízné osudu. Měla citu na rozdávání, ale ne sebekázeň a vnitřní sílu vyhnout se všem životním nástrahám. Kdyby ale měla všechny tyto vlastnosti, pak by to asi nebyla ta "Olmerka". V jednom rozhovoru v časopise Melodie o sobě řekla: "Zpívám všechno, co se mi líbí. Country, gospel, evergreen, zrovna jako jazz, rock nebo šanson. Jsem proti škatulkování".

Stručný výčet její rozmanité hudební kariéry: Odpolední čaje s kapelou Arnošta Kavky, kapela Verbergera, písničky po Evě Pilarové a vlastní recitál v divadle Semafor, spolupráci se špičkovým hudebním tělesem Traditional Jazz Studio Pavla Smetáčka, s triem Míši Poláka vystupovala v Redutě a v Divadle Na zábradlí, vystupování v pořadech Miloslava Šimka a Jiřího Grossmanna, společné účinkování s kontrabasistou a zpěvákem Luďkem Hulanem v klubu Viola, s hudební skupinou Rudolfa Rokla, sborem Lubomíra Pánka, SHQ Karla Velebného, s Orchestrem Karla Vlacha natočila album gospelů a jazzových standardů, vystupovala s Pražským big bandem Milana Svobody, natáčela duety s Jitkou Vrbovou a dvě alba s hudebníkem Michalem Kocábem – Zahraj i pro mne a Vítr rváč. Za zajímavost stojí zmínka o koncertě v Ústí nad Labem, kde s kapelou Mefisto zpívala skladbu Paula Anky Crazy Love, kterou musela třikrát opakovat. V publiku seděl tehdy ještě mladičký Ústečák Václav Neckář, který později prohlásil, že právě tento koncert byl impulsem k dalšímu postupu v jeho hudební dráze. V roce 1969 prožila románek se zaměstnancem pošty Michalem Tučným, který se údajně díky ní vydal na sólovou dráhu profesionálního zpěváka. Byla často pronásledována tehdejšími režimem, po určitou dobu měla zakazy veřejného vystupování a natáčení. I to možná přispívalo k tomu, že čím dál tím víc propadala alkoholu a fenmetrazinu. Pro ostatní spoluúčinkující a pořadatele se stávala velmi nespolehlivou. Její poslední veřejné vystoupení proběhlo v kavárně Viola v sobotu 11. ledna 1992 za doprovodu tria Emila Viklického. Zemřela 10. srpna 1993 v nedožitých 60 letech.

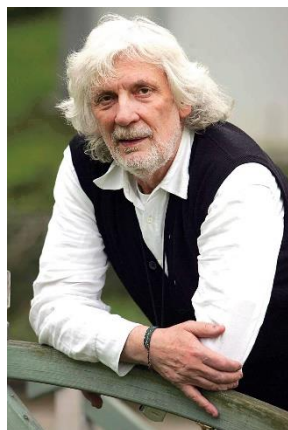
Možná si někdo z Vás vzpomene na jarní koncert 2004, na který se Jaroslav Khail rozhodl nastudovat velké hudební pásmo složené z písní Evy Olmerové. Na tomto koncertu s JK Bandem vystoupila kromě Zuzky Grohové zpěvačka Snežana Vukčević, pěvecká skupina J. K. Singers (včetně Mili Dobrovolné) a mladý lanškrounský zpěvák Jakub Ryba. Pro náš letošní jarní koncert jsme vybrali několik těch známějších titulů, jakými je *Černá kára*, *Jsi jako dlouhý most*, *Zahraj i pro mne*, *Poslední produkce*, *Znám tě* a *K vám toužím jít*.

Henry MANCINI

Narodil se 19. dubna 1924 do rodiny italských imigrantů v Clevelandu ve státě Ohio, brzy po narození se rodina přestěhovala do města West Aliquippa nedaleko Pittsburghu. V osmi letech začal Mancini hrát na flétnu a o čtyři roky později přidal i klavír. Spolu s otcem vystupoval s místní kapelou italských přistěhovalců Sons of Italy. Po absolvování studia byl povolán do armády a zasáhl i v Evropě do bojů ve druhé světové válce. Po návratu se stal členem obnoveného orchestru Glenna Millera, kde se staral o aranže a hru na klavír. Během svého angažmá se seznámil se svou manželkou, zpěvačkou Virginií O'Connor. S tou měl tři děti. Od roku 1952 strávil 6 let v hudebním oddělení společnosti Universal Pictures, zde se podílel na více než stovce filmů, mimo jiné i na snímku *Příběh Glenna Millera*, za kterou získal první oscarovou nominaci. V roce 1958 opustil Universal a začal pracovat na volné noze jako nezávislý skladatel. Jeho rozpětí hudebních žánrů bylo obrovské, od klasického big bandu, přes jazz až po populární hudbu. Jako skladatele jej využívali tehdejší hvězdy jako Paul Anka, Frank Sinatra, Mantovani nebo Tony Bennett.

Zlomový okamžik v Manciniho kariéře bylo navázání spolupráce s režisérem a scénáristou Blakem Edwardsem. Z obou umělců se stali přátelé a Manciniho hudba zazněla v dalších 30 Edwardsových filmech natočených během následujících 35 let. Nejdůležitějším počinem byla legendární komedie s Audrey Hepburn *Snídaně u Tiffanyho* (1961). Manciniho práce na tomto filmu byla oceněna hned dvěma Oscary za hudbu a původní píseň *Moon River*. Cenu akademie získal Mancini potom ještě dvakrát za filmy *Dny vína a růží* (1962) a *Viktor, Viktorie* (1982). Kromě toho si Mancini za své dílo vysloužil dalších 18 nominací. Mimo jiné za hudbu k filmu *Růžový panter* (1965), jehož ústřední melodie, použitá i v dalších pokračováních, se stala kultovní věcí. Výčet filmů, na kterých spolupracoval jako autor hudby, by zabral víc než stránku, ale to zdaleka nebyla jeho veškerá činnost. Henry Mancini nahrál přes 90 alb, ve valné většině se jednalo o soundtracky k filmům. Za osm z nich získal cenu The Recording Industry Association of America. Navíc se stal držitelem 20 cen Grammy a 2 cen Emmy. Často vystupoval i jako interpret nebo dirigent. Na vrcholu kariéry měl přes padesát zakázek ročně a během svého života absolvoval přes 600 vystoupení s různými symfonickými tělesy celého světa, např. s Londýnským symfonickým orchestrem, Izraelskou filharmonií, Losangeleskou filharmonií nebo Královským filharmonickým orchestrem. Třikrát hrál i pro britskou královskou rodinu. Krátce před smrtí pracoval na divadelním představení *Viktor, Viktorie*, jehož premiéry se už bohužel nedočkal. Henry Mancini zemřel 14. června 1994 na rakovinu slinivky v Los Angeles. Americký filmový institut zařadil jeho melodii z filmu *Růžový panter* do seznamu největších filmových melodií na 20. místo. JK Band do programu jarního koncertu zařadil právě titulní skladbu z filmu *Růžový panter* a orchestrální úpravu neméně slavné melodie *Moon River*, kterou u nás v české verzi z roku 1964 textaře Karla Jelínka *Měsíční řeka* zpopularizoval Karel Gott.

Petr HAPKA

(* 13.5.1944, † 25.11.2014) Petr Josef Lehár, což bylo jeho původní jméno, se učil od dětství na piano, v 10 letech začal studovat violu, kterou později studoval i na konzervatoři a k tomu ještě zpěv a dramatické oddělení. Brzy se začal uplatňovat jako pianista. Již na počátku 60. let na sebe upozornil svými autorskými skladbami a písněmi. Mezi prvními interpretkami byla Eva Olmerová a Hana Hegerová. Komponoval pro Divadlo Za branou, známá byla jeho *Malá píseň* pro Karla Gotta. Pro českou hudební scénu znamenala klíčový přínos zvláště dlouhodobá spolupráce s již zmíněnou Hanou Hegerovou, v níž našel ideální zpěvačku pro své šansony a jejíž repertoár obohatil celou řadou titulů, např. *Píseň o maliři*, *Pohrdání*, *Levandulová*, *Kolotoč*. V roce 1988 zvítězil v anketě Zlatá nota s autorským LP *Potměšilý host*, kde se podílel jako interpret a dirigent studiového orchestru sestaveného z předních českých hráčů. Významným Hapkovým autorským počinem je album šansonů *V penzionu Svět*, na kterém se spolu s Hanou Hegerovou, Michal Kocábem a Richardem Müllerem podílel i jako zpěvák. Autory textů byli zprvu P. Rada, Zdeněk Rytíř, Pavel Kopta a Pavel Vrba,

nejvýznamnější je spolupráce s Michalem Horáčkem. Velmi důležitá je vedle písní tvorba scénické a zvláště filmové hudby. Vedle spolupráce předních velkých divadelních scén byla také významná spolupráce s Barrandovskými studii. Po prvotině *Akce Bororo*, přišla dlouhodobá spolupráce s režisérem Jurajem Herzem: *Motiv pro vraždu*, *Holky z porcelánu*, *Den pro mou lásku*, *Panna a netvor*, *Deváté srdce*, *Křehké vztahy*, *Buldoci a třešně*, *Upír z Feratu*. Dále pak filmy režisérky Věry Plívové-Šimkové: *Jak se točí rozmarýny*, *Krakonoš a lyžníci*, *Mráček Čiko*. Nechyběly ani televizní seriály, například *My všichni školou povinni*. V devadesátých letech se uplatnil jako autor písní pro Lucii Bílou, Janu Kirschner nebo Jarka Nohavicu. Velmi známá je i jeho *Píseň pro fontánu*, kterou zkomponoval a nahrál pro Zpívající fontánu v Mariánských Lázních, kde je umístěna i jeho pamětní busta. Byl dvakrát ženatý a celkem má sedm dětí. Do programu jarního koncertu jsme zařadili dvě Hapkovy populární písně – *Mít svůj kout* a v naší premiéře *Denim blue*.